

Text alcătuit și aprobat de **Întrunirea Inter-Ortodoxă
a Adevăratelor Biserici Ortodoxe (13/26.05.2016)**

Mărturisirea de credință a adevăratului creștin ortodox

Partea întâi

1. Cred întru unul Dumnezeu Tatăl Atotțiitorul, făcătorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele.

Și întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara, și S-a făcut om. Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, și a pățimit și S-a îngropat, și a înviat a treia zi după Scripturi. Și S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit.

Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cea ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin proroci.

Întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică.

Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor.

Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie.

2. În plus față de acestea, îmbrățișez și accept cele șapte Sfinte Sinoade Ecumenice, convocate în scopul protejării dogmelor ortodoxe ale Bisericii și Sinoadele Locale, pe care acestea le-au acceptat și confirmat.

3. Îmbrățișez toate hotărârile Dreptei Credințe stabilite de Sfinții Părinți, iluminați de harul Duhului Sfânt, precum și Sfinte Canoanele,

pe care acești oameni binecuvântați le-au lăsat moștenire Bisericii lui Hristos pentru buna ei orânduire și a orânduirilor morale, după Tradiția Apostolică și duhul Învățăturilor Dumnezeiești ale Evangheliei.

4. Tot ceea ce mărturisește și învață Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserică, mărturisesc și cred și eu, fără a adăuga ceva, fără a scădea ceva, fără a schimba ceva, nici din dogme nici din Tradiții, ci rămânând credincios și le primesc cu frică de Dumnezeu și cu conștiință curată. Tot ceea ce Biserica condamnă și respinge ca învățături heterodoxe, pe toate acestea le condamn și le resping și eu pentru totdeauna.

5. Mă supun cu bunăvoință hotărârilor bisericești și ale Sfântului Sinod, ca cea mai înaltă autoritate a Bisericii Ortodoxe de Stil Vechi din România, constituind continuarea Unei, Sfinte, Sobornicești și Apostolicești Biserici în România, cât și episcopilor și preoților canonici ai acesteia, și găsindu-se în comuniune de credință și în Taine cu Adevăratele Biserici Ortodoxe locale de pretutindeni.

6. Cred și mărturisesc că Credința Ortodoxă nu este «de la oameni», ci a fost revelată de Iisus Hristos, propovăduită de Sfinții Apostoli, confirmată de Sfintele Sinoade Ecumenice, transmisă de cei mai înțelepți Dascăli ai lumii și confirmată cu sângele Sfinților Mucenici.

7. Accept, împreună cu hotărârile celor șapte Sinoade Ecumenice, și pe cele ale celui dintâi și celui de-al doilea Sinod din 861. De asemenea, îmbrățișez hotărârile Sfântului Sinod convocat de Sfântul Fotie în Constantinopol, în 879-880, precum și Tomul Sinodal al Sinodului de la Vlaherne în Constantinopol, în anul 1351, din timpul Sfântului Grigorie Palama și Sfântului Patriarh Calist I, cu convingerea fermă că aceste Sinoade au autoritatea și validitatea ecumenică și sobornicească în Biserica Ortodoxă.

8. În plus, îmbrățișez și mă supun hotărârilor Sfintelor Sinoade Pan-Ortodoxe convocate în anii 1583, 1587 și 1593, care au respins și condamnat introducerea în Biserica Ortodoxă a așa-numitului calendar gregorian (nou), promulgat de papa Grigorie al III-lea în anul 1582.

9. În plus, accept și recunosc ca documentele ecumenice și sobornicești ale Credinței Ortodoxe, Tomul Patriarhal din 1756 privind botezul heterodocșilor și Enciclica Sinodală din 1848 a Sfinților Patriarhi de Răsărit, Decretul Sinodal din 1872, care a condamnat filetismul (naționalismul religios), precum și Enciclica Sinodală din 1895, care a constituit ultima Proclamație a adevăratei eclezilogii ortodoxe a Patriarhiei de Constantinopol, înainte de intrarea ei în apostazia Ecumenismului.

Partea a doua

1. Consider Ecumenismul ca pan-erezie sincretistă, și participarea la așa-numită Mișcare Ecumenică, care a fost inaugurată la începutul secolului al XX-lea, ca o negare a adevăratei sobornicități și unicități a Bisericii Ortodoxe, fiind convins că cel care acceptă și participă la orice fel de erezie este căzut din adevărul de credință și din comuniunea cu Biserica, deci, prin urmare nu este în comuniune cu Adevărata Ortodoxie, pentru că «cei care nu sunt în Adevăr, nu aparțin Bisericii lui Hristos» (Sfântul Grigorie Palama), fiind lipsiți de Harul sfințitor și îndumnezeitor al ei.

2. De asemenea, resping și nu accept deloc Proclamația Patriarhiei de Constantinopol din 1920 «Către toate Bisericile lui Hristos de pretutindeni», care conține un plan complet pentru punerea în practică a ereziei Ecumenismului și prevede reforma calendarului pregătită de așa-numitul Congres Pan-Ortodox din 1923 și aplicată în Grecia în 1924, în acest fel încălcând hotărârile celor trei Sinoade Pan-Ortodoxe din sec. al XVI-lea.

3. Ca urmare a celor de mai sus, consider, de asemenea, căzuți din credință pe ortodocșii care au participat la fondarea «Consiliului Mondial al Bisericilor» în 1948 și constituie de atunci membrii activi ai acestuia, cultivând astfel așa-numitul ecumenism inter-creștin și inter-religios.

4. Neg și nu accept așa-numitele Conferințe Pan-Ortodoxe (din 1961 până în prezent), care au pregătit vrednica de condamnare, invalida și fără temei «ridicare a Anatemelor dintre Bisericile de Răsărit și Apus» din 1965, introducând în continuare și ridicarea în faptă a necomuniunii în rugăciune și în Taine dintre variații Ecumeniști. De atunci, acestea cultivau terenul în perspectiva ecumenistă pentru convocarea așa-numitului Mare Sinod Pan-Ortodox, în vederea acceptării pe deplin, ratificării și dogmatizării ereziei sincretiste a ecumenismului.

5. În cele din urmă, accept hotărârile Sinodale a Adevăratelor Biserici Ortodoxe locale, care au condamnat Ecumenismul sincretist, adică a Rusiei din Diaspora (1983), a Greciei (1998) și a României, considerând în același timp pe cei care au semnat proclamații ecumeniste, precum și pe cei care au fost în orice fel de comuniune cu aceștia –clerici și laici– care sau au acceptat sau au îngăduit sau au fost indiferenți față de duhul Păstorilor lor Ecumeniști, ca fiind căzuți împreună cu ei din Adevărata Biserică Ortodoxă.

